

«Η ποίηση δεν ανήκει σ' αυτούς που τη γράφουν, αλλά σε εκείνους που την έχουν ανάγκη»

(Π. Νερούντα)

Παγκόσμια Μέρα Ποίησης η 21η Μάρτη Και την έχουμε τόση ανάγκη σήμερα.
Έχουμε ανάγκη να ακουμπήσουμε στις λέξεις των ποιητών, στα ποιητικά εκείνα σύμβολα, τα γεννημένα στο παρελθόν μέσα από τα οποία αναγνωρίζουμε καινούρια πάντα μηνύματα,

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 16:57

αδέσμευτα και οικουμενικά, αναγκαία και ικανά να «θρέψουν» και τις σημερινές και αυριανές νέες γενιές.

Γιατί «το ποίημα» - όπως έλεγε ο Γιάννης Ρίτσος - «ξεπηδάει από μian ανάγκη να αποδοθεί η σιωπή, από μian εντολή της ανθρώπινης προϊστορίας, ιστορίας και μεθιστορίας. Μια εντολή που δίνεται στον ποιητή άθελά του κι εκφράζεται μέσα απ' αυτόν. Γράφοντας ποίηση κάνει μια μάχη, σώμα με σώμα, με το θάνατο. Κι όταν λέμε θάνατο δεν εννοούμε μόνο το φυσικό, αλλά και όλες τις μορφές κοινωνικού θανάτου. Η καταπίεση, η σκλαβιά, οι επιθυμίες που δεν εκπληρώνονται, είναι μια καθημερινή εκτέλεση, ένας θάνατος. Κι όσο θα υπάρχει ο θάνατος, θα υπάρχει και η αντίσταση στο θάνατο».

Θα υπάρχει η ποίηση. Όσο για το «τι αντιπροσωπεύει η ποίηση σε μια τέτοια κοινωνία ηθικού χάους, ο Οδυσσέας Ελύτης απαντά: «Είναι ο μόνος χώρος, όπου η δύναμη του αριθμού δεν έχει πέραση».

Παγκόσμια Μέρα Ποίησης η 21η Μάρτη και η ανάγκη προστρέχει να πάρει δύναμη από εκείνους που με μια ρηξικέλευθη ματιά μεταμόρφωσαν τη ζωή και τα πράγματα, στοχάστηκαν μέσω της ποίησης και δε «χάθηκαν». Δε «χάθηκαν» γιατί, μέσω της ποίησης, συνομίλησαν με τον κόσμο, βλέποντάς τους σαν φίλους και συναγωνιστές στον ίδιο δρόμο, για τον ίδιο σκοπό, για τα ίδια όνειρα, σε εποχές συγκρούσεων και αγώνων, διωγμών και ελπίδων, καταστροφών και προσδοκιών που δεν επιτεύχθηκαν ακόμη.

Ο ποιητής πιστεύει πάντα στην αξία της ζωής γιατί, αν πραγματικά τη θεωρούσε μάταιη, δε θα είχε λόγο να γράφει. «Ακόμη και η άρνηση της ζωής» - πίστευε ο Γιάννης Ρίτσος - «όταν γίνεται τέχνη, μετασχηματίζεται σε κατάφασή της. Αυτός είναι και ο λόγος που ακόμη και η επαφή μας με έργα παρακμής, μας δημιουργεί αίσθημα ευφορίας. Η ποίηση και όλη γενικά η τέχνη έχει μια ενέργεια εξυγιαντική».

Έχουμε ανάγκη να νιώσουμε...

*«Σφίξαμε το χέρι τόσων συντρόφων!
Όταν καμιά φορά λιποψυχάμε νιώθουμε
σαν ένα μαχαίρι να τρυπάει την παλάμη μας
η ανάμνηση του χεριού τους.*

*Κι όταν κάνουμε το καθήκον μας
νιώθουμε κάτω απ' την παλάμη μας
κάτι σίγουρο κι ακέριο
σα να κρατάμε μες στα χέρια μας
ολάκερο τον κόσμο» (Τ. Λειβαδίτης).*

Η αληθινή ποίηση απευθύνεται και στους λίγους και στους πολλούς, προσφέροντας πάντα, και στους λίγους και στους πολλούς, περισσότερα απ' όσα μπορούνε να πάρουν.

Ας αναζητήσουμε εκείνους τους χρυσούς κρίκους που συνδέουν τις ψυχές και των Λίγων και των Πολλών, με τον κόσμο των Οραμάτων και των Μορφών, μέσα από την ποίηση.

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 20 Μάρτιος 2013 16:57

Ας αναζητήσουμε εκείνους τους ποιητές που η ποίησή τους δεν είναι μια εκκεντρική συγγραφική ενασχόληση, για σκεπτόμενους διανοούμενους με περίπλοκες ψυχοσυνθέσεις, αλλά ένας δρόμος συνεχούς ρίσκου και ανατροπής. Ένα παιχνίδι σοβαρό, υγιές, αλλά και παράδοξο, που μπορεί να κάνει τον κόσμο να φαίνεται σαν μια μαγική περιοχή απρόβλεπτων συνδυασμών και οδηγώντας στην κατάκτηση της ελευθερίας.

Εκείνους τους ποιητές που συνομίλησαν με τον κόσμο, βλέποντάς τους σαν φίλους και συναγωνιστές στον ίδιο δρόμο, για τον ίδιο σκοπό, για τα ίδια όνειρα, σε εποχές συγκρούσεων και αγώνων, διωγμών και ελπίδων, καταστροφών και προσδοκιών που δεν επιτεύχθηκαν ακόμη. Εκείνους που «στρατεύτηκαν» με τα οράματα των λαών και απέδειξαν με τα έργα τους πως η τέχνη έχει σκοπό.

Αλλά κι εκείνους που μπορεί να φαίνεται ότι ταξιδεύουν με την ποιητική γλώσσα στην άρνηση... Άλλα ας σκεφτούμε ότι ακόμη και πίσω από την άρνηση υπάρχει μια πίστη που προστατεύει από την απελπισία και μια στιβαρή αίσθηση των πραγμάτων που προφυλάσσει από τη διάλυση και το μηδενισμό.

**Διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας ποίηση
δικαιούμαστε να συμφωνήσουμε με τον Γιάννη Ρίτσο:**

*«Ο κόσμος, σου λέω, είναι όμορφος
Ο,τι κι αν πεις, ό,τι κι αν κάνεις, όμορφος.
Το μέλλον είναι σίγουρο αδελφέ μου.
Ο,τι κι αν γίνει - σίγουρο.
Δεν υπάρχουν πια αποσιωπητικά
στη φωνή ή στη σιωπή μας.
Όμορφος. Μπορείς να κάνεις πίσω
τους τροχούς του ήλιου;».*

Γιατί η ποίηση είναι «μια βαθιά αλληλεγγύη» στη ζωή. Ναι...

«Κι αν χιονίζει στο πνεύμα...Ο κόσμος πρέπει να προχωρήσει»...(Ν. Καρούζος).

Σ. Αδαμίδου